

Generál Dominique Delawarde: Otevřené dopisy generálů

Otevřené dopisy od dvou německých generálních důstojníků o aféře těžkých tanků. Po třech stanoviscích francouzských generálů ze tří armád se přidali i němečtí generálové, i když nikdy nebylo jejich zvykem protestovat.

- Datum příspěvku 4. února 2023

Tyto otevřené dopisy, které předal francouzský generál, ukazují, že NATO není zdaleka jednomyslné, pokud jde o rusofobní křížovou výpravu vedenou výhradně v zájmu Spojených států.

Argumenty těchto německých generálů jsou téměř stejné jako naše.

Druhý jde dokonce tak daleko, že vyzývá k pouličním demonstracím.

Po přečtení ekvivalentních textů z USA a České republiky mě zajímají všechny texty z ostatních zemí NATO a podepsané jejich autory, pokud tito vykonávali významné vojenské povinnosti během studené války nebo po ní.

Příjemné čtení a každý ať si samozřejmě udělá názor sám.

Protest proti pokračující německé podpoře Ukrajiny tanky a další těžkou válečnou technikou

Sebald Daum, generálmajor ve výslužbě.

Rozhodnutím kancléře Spolkové republiky

Německo pana Scholze a jeho vlády nakonec dodat na Ukrajinu 14 tanků „Leopard-2“ a umožnit ostatním zemím NATO také Ukrajině poskytnout tanky Leopard, vstupuje Německo do nové fáze účasti ve válce proti Rusku a zhmotňuje tak prohlášení jejího ministra zahraničních věcí o válečném stavu s Ruskem.

Německo tímto rozhodnutím nejen na Ukrajině prodlužuje Hekatombu („Sto býků“ – ve starověkém Řecku to znamenalo slavnostní oběť sta býků. V básních Homéra (například v “Iliadě”) – od 12 do 100 kusů dobytka. Následně – jakákoli velká slavnostní oběť, toto slovo označovalo libovolný počet obětních zvířat, i když nedosáhl sta, pozn.red.), ale stává se stranou války. Zároveň

se Rusko stává stále více nepřítelem německého lidu a vše, co bylo důležité v přátelských vztazích s Ruskem, je trvale ničeno, zejména na východě i v SRN jako celku.

Proto bych vám rád připomněl několik důležitých faktů:

- že Sovětský svaz se největší měrou podílel na osvobození německého lidu od hitlerovského fašismu s více než 27 miliony mrtvých,
- že po roce 1945 Rudá armáda a sovětský lid neprováděli “rány za ránu” a nezasypali Německo nenávisí, jak je tomu nyní v Německu proti Rusku,
- že Sovětský svaz a Rusko sehrály rozhodující roli ve znovusjednocení Německa, protože bez jejich souhlasu by neexistovala „sjednocená německá vlast“,

– že Rusko dobrovolně stáhlo své okupační jednotky v dobré víře v rámci dobrých sousedských vztahů, zatímco americké okupační jednotky jsou v zemi stále přítomny,

– že Rusko souhlasilo s tím, že Německo není neutrální, ale zůstává v NATO,

– že to není Rusko, kdo se přiblížil k hranicím Německa nebo EU, ale že jednotky NATO jsou dnes na hranicích Ruska,

– a na závěr je třeba připomenout, že to byly Spojené státy a NATO, kdo v roce 2014 provedl na Ukrajině puč, vyhnal zvoleného prezidenta ze země a vojensky vyzbrojil Ukrajinu a obrátil ji proti Rusku, aby mohla vést a vede válku proti vlastnímu lidu po dobu 8 let.

To vše bylo zapomenuto, to je nyní poděkování za vše, co Sovětský svaz a Rusko pro Německo

udělaly, nebo jsme již připraveni vstoupit potřetí do války proti Rusku? Měly by se německé tanky Leopard valit proti Rusku jako v minulosti německé Tigery? Zapomněli jsme tak rychle na výsledky Stalingradu a Kurska, nebo se k těmto porážkám chceme vrátit?

Válka nikdy nebyla v Německu nepsaným zákonem. Už nikdy nesmí v Německu zvítězit nenávist a válečné výkřiky proti Rusku, nikdy se nesmí ozývat výkřiky „chcete totální válku“ proti národům Ruska.

Proto zvedám svůj hlas na protest proti německým dodávkám tanků a jiné těžké válečné techniky, které prodlužují válku a masakry na Ukrajině. Kéž zvítězí hlasy rozumu a necht' bezpočet lidí přispěje v tomto směru v zabránění válce.

Německé tanky proti Rusku – vzpoura mého svědomí

Manfred Grätz, generálporučík ve výslužbě.

Zase nastal čas. Doba, které se bojí nesčetné množství lidí, po které touží a kterou vyvolává menšina, která zapomíná na historii nebo jí arogantně pohrdá, která se cítí povolána vládnout naší zemi a jako vazal následuje transatlantického spojení.

Jsou horlivě podporováni naladěným mediálním prostředím – nyní německý kancléř oficiálně oznamuje, že bylo přijato rozhodnutí poslat tanky na východ. Mnohým lidem vstávají vlasy na hlavě, špatné vzpomínky se probouzejí, včetně mě. Jsou to vzpomínky z dětství.

Narodil jsem se v roce 1935 a byl jsem vlastně dítě druhé světové války. Příliš mladý na to, abych se účastnil závodů ve zbrojení německého fašismu, ale dost starý na to, aby pochopil, že válka znamená jen nezměrné utrpení, bídu, deprivaci

a nelidské vyhlazování. Ztratil jsem otce. Chladný a bezcitný dopis od jeho velitele roty uvedl, že zjevně *„padl za Führera, lid a vlast v hrdinných obranných bitvách proti bolševickému nepříteli...“*.

Čas od času se vynoří vzpomínky, jako když jsme jako chlapci seděli u kolejí a sledovali četné vojenské transporty s obřími bílými nápisy: “Kola se musí točit k vítězství.”

Dnes můžeme číst: „Německé tanky ve směru na Rusko“. Paralely, podobnosti jsou nepochybně snadno rozpoznatelné. Noční bombardování, nálety, město Chemnitz v plamenech nedaleko mé vesnice, to vše přispělo k tomu, že jsem se od dětství naučil nenávidět válku a toužit po míru. Konec války jsem nakonec zažil jako osvobození Německa od fašismu sovětskou armádou.

Od těchto událostí uplynulo téměř osm desetiletí. Tehdejší mladík se proměnil v 88letého muže, který prožil bohatý život v době bohaté na historické události.

Patří mezi ně 38 let mírové služby v naší Národní lidové armádě, včetně šesti let studia v SSSR. Ochtově přiznávám, že tuto zemi miluji, i když vím, že dnešní Rusko už není srovnatelné se Sovětským svazem. Ale zůstali lidé, jejichž otcové a dědové bojovali za svou vlast proti německému fašismu a také nás osvobodili. Vřelí a milí lidé, přátelé!

To vše a mnohem více se mi vybavuje v kontextu všeho, co se právě děje. Duch je stále vzhůru, i po 88 letech.

Je to celá směs pocitů a vjemů, která mě dojíhá, dominuje vztek a zklamání. Hněv ve mně stoupá, když jsem konfrontován s jednostranným

připisováním odpovědnosti Rusku, obecně Putinovi, Putinovi agresorovi, Putinovi válečnému zločinci, a to bez jakéhokoli podkladu. Putin je zodpovědný za vše, co se aktuálně děje ve světě.

Celá historie války na Ukrajině je zapomenuta nebo záměrně umlčena, je zapomenuta neschopnost západu dostát svému slovu o nerozšiřování NATO na Východ. Putinův projev před Bundestagem v roce 2001, ve kterém natáhl ruku, nabídl mírovou spolupráci, a pak se setkal s potleskem a ovacemi ve stoje, je také zapomenut. Zapomenut je také jeho projev na mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2007, ve kterém hovořil o východním rozšiřování NATO jako o hrozbě pro ruské bezpečnostní zájmy.

Hněv narůstá, když paní Baerbocková, koneckonců ministryně zahraničí a diplomatka naší země na nejvyšší úrovni, nic netušíc a bez jakýchkoli

diplomatických dovedností nebo dokonce slušnosti, spustí „Zničíme Rusko“.

Na stejné úrovni je časté tlachání o tom, zda už jsme nebo nejsme bojovní, často to zní a působí dojmem, jako bychom hledali, sondovali a zkoušeli, zda můžeme jít ještě o krok dále.

Na frontách je dávno vše jasné. Jsme v tom. Co víc by se mělo udělat, když jsme již dodali tanky a další těžké zbraně pro „ušlechtilý a vznešený“ cíl porazit Rusko?

Nebezpečné je také vidět politiky a takzvané experty, jak v diskusních pořadech nebo při jiných příležitostech nic netušíc a bezohledně diskutují o tématu eskalace, třeba s jadernými zbraněmi, nejprve s pomocí „taktiky malého rozsahu“. Již jsou zapomenuté Hirošima a Nagasaki, tato dvě japonská města, oběti prvního svržení atomové bomby na obydlené území, bez jakékoli vojenské

nutnosti. Tou dobou už byla druhá světová válka dávno rozhodnutá jak v Evropě, tak na Dálném východě. A jak každý ví, nebyli to Rusové, kdo to udělal!

Zapomenuto je veškeré utrpení a útrapy, všechny oběti počítající se v desítkách tisíc a dlouhodobé následky, které tyto „dvě malé ráže“ – podle dnešních měřítek – po desetiletí způsobily.

Je nepředstavitelné a nezodpovědné si teď takhle zahrávat s ohněm! Jako bývalý voják říkám každému, kdo na takové dobrodružství jen myslí – tohle je válečný zločin!

O válečných zločinech! Mluví o tom ještě někdo v souvislosti s Hirošimou a Nagasaki? Zapomněli jsme! Klasifikovaný, největší válečný zločin v dějinách lidstva, spáchaný Spojenými státy.

Považuji nejen za politováníhodné, ale také i znepokojivé, že naši politici, kteří mají vládní odpovědnost, ignorují konzultace. Mám zde na mysli to, že názor zkušených vojáků, specialistů ve své profesi, je stále více upozadován, či spíše pošlapáván, a že jej veřejnost přestává vnímat. Neměli bychom si dělat starosti, když generál Kujath, vynikající znalec tématu, včetně NATO a zvláště NATO, musí prezentovat své pozoruhodně reálné hodnocení situace ve švýcarských novinách? Nebo když generál Wad, bývalý vojenský poradce paní Merkelové, mluví v novinách EMMA Alice Schwarzerové (nechápejte mě špatně, respekt k paní Schwarzerové!).

Nebo když dokonce náčelník generálního štábu americké armády generál Milley byl Bidenovou administrativou pokárán za skutečné hodnocení

situace na Ukrajině a jeho zjištění byla ignorována?

Nechci tady ani mluvit o dalších vojácích, dokonce i bývalých vojenských zaměstnancích Bundeswehru, kteří by mohli Rusy dobře znát!

Faktem zůstává, že německým vazalstvím věrně dodržujeme válečnou politiku Spojených států, našeho hlavního transatlantického spojence, jejímž cílem je ovládnout svět.

Quo vadis, Německo? Kladu si otázku. Nebo abych parafrázoval Heinricha Heineho: “Když v noci pomyslím na Německo, spánek je pryč!”

Ještě jedno slovo všem členům a příznivcům našeho spolku, mým kamarádům a přátelům.

Zvyšte hlas, neschovávejte se.

Pište v jakékoli formě a jakýmikoli prostředky
a nezapomeňte své jméno a hodnost.

Hledejte a najděte naše spojence, zúčastněte se
také jejich demonstrací.

Společně jsme silnější.

Vydejte se do ulic, pokud jste stále fit
a aktivní. Mluvte s lidmi, navzdory rozdílným
zájmům.

Nikdo nechce válku mezi demonstranty.

Tohle všechno mi říká moje svědomí. Poslouchejte
prosím své vlastní.